

Arrest

nr. 113 652 van 21 november 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 21 mei 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 april 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 september 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 september 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. DE BOCK, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Het door verzoeker niet betwiste feitenrelaas, zoals weergegeven in de bestreden beslissing, luidt als volgt:

“U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en Pashtoun van origine te zijn. U bent geboren in 1365 (Afghaanse kalender, 1986) in het dorp Lar Lewani in het district Jaji van de provincie Paktia. U studeerde tot de tiende graad en volgde een cursus Engels. Nadat uw broer in de maand mizan 1388 (september 2009) door de Taliban gedood werd omdat hij werkte voor een bouwbedrijf dat een project voor het Afghaans leger uitvoerde, richtte u een cursus Engels op in uw dorp in de maand dalwa van 1388 (januari 2010). In de maand sambula 1389 (augustus 2010) ontving u echter een dreigbrief van de Taliban waarin u gevraagd werd om uw werkzaamheden stop te zetten daar u de taal van de ongelovigen onderwees. U nam de brief echter niet ernstig. Zo'n vier maanden later, in quas

1389 (november 2010), ontving u een tweede brief waarin u met de dood bedreigd werd. Desalniettemin zette u uw cursus verder tot u op 24 quas 1390 (november 2011) door de Taliban ontvoerd werd. U werd beledigd en mishandeld. De negende dag van uw gevangenschap, 2 djedi 1390 (december 2011), slaagde u erin uit het Talibankamp te ontsnappen en naar uw huis terug te keren. U verbleef nog twee dagen in het huis van een vriend van uw vader tot uw reis naar Europa geregeld was. Op 4 djedi 1390 verliet u uw dorp om op 20 november 2012 in België aan te komen. U verklaarde zich de volgende dag vluchteling.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legt u een taskara en twee enveloppes neer.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van *“artikel 1A van de Conventie van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet”*.

Verzoeker geeft vooreerst een theoretische uiteenzetting over de inhoud van de vluchtelingendefinitie en gaat vervolgens over tot een analyse van en kritiek op de in de bestreden beslissing uiteengezette motieven.

2.1.2. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, in het licht van de voorwaarden tot toekenning van de vluchtelingenstatus, zoals bepaald in artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Daarbij moet in acht genomen worden wat volgt:

2.1.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.1.4. De bestreden weigering tot toekenning van de vluchtelingenstatus wordt gemotiveerd als volgt :

“In casu dient echter na grondig individueel onderzoek van uw asielaanvraag te worden vastgesteld dat u de status van vluchteling niet kan worden toegekend.

Een analyse van recente internationale rapporten en berichtgeving wijst op de aanwezigheid van gerichte mensenrechtenschendingen in Afghanistan. In die context kunnen Afghanen met een risicoprofiel effectief een risico op vervolging lopen in de zin van de Vluchtelingenconventie. Indien na een grondig individueel onderzoek van de asielaanvraag blijkt dat een Afghaanse asielzoeker een dergelijk risico loopt, zal het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) in principe de vluchtelingenstatus toekennen.

Op basis van uw verklaringen dient evenwel te worden geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie aangetoond heeft.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u vervolging vanwege de Taliban (CGVS p.5,11). Aan de gebeurtenissen in Afghanistan waarop u uw terugkeervrees baseert, kan evenwel geen geloof worden gehecht.

Allereerst dient erop gewezen te worden dat u de oprichting van een Engelse cursus gezien het door u beschreven kader niet geloofwaardig kan maken. Het mag immers verbazen dat u slechts een paar maanden na het overlijden van uw broer met een privé cursus Engels start. Niet alleen vertelt u dat de Taliban de macht heeft over uw district de jaren voor uw vertrek en stelt u dat de Taliban dokters, ingenieurs en leraren Engels viseert, ook is het opmerkelijk dat u zo goed als onmiddellijk na de dood van uw broer uw studies stopt en met deze 'anti-Islamitische' activiteit van start gaat. Uw broer was immers nog maar even voordien door de Taliban gedood omdat hij evenmin werk verrichtte dat de Taliban zon, zo zegt u (CGVS p.5,7,8). Uw familie proefde met de dood van uw broer van de daadkracht van de Taliban en u was goed op de hoogte van het gevaar van het oprichten van een cursus Engels in Jaji district (CGVS p.11). Waarom u desalniettemin zeer kort na de dood van uw broer met een cursus begon, kan u niet verduidelijken. U zegt ter verklaring dat u het in uw eigen dorp deed en dat u in gevaar werd gebracht door Taliban van buiten uw dorp. Dit is niet afdoende ter verklaring van deze opmerkelijke vaststelling. U brengt nog aan dat u niet dacht dat uw cursus zoveel succes zou hebben (CGVS p.11). Hoewel u inderdaad uitzonderlijk veel studenten had (160 tot 200 in de landelijke omgeving van Jaji) kan ook deze verklaring niet overtuigen (CGVS p.4-5,11). Al zal een succesvolle cursus meer in de kijker hebben gelopen, toch is niet zozeer het succes als wel de activiteit op zich die u de toorn van de Taliban bracht. Tenslotte is het in verband met de oprichting van de cursus nog van belang om naar uw leeftijd te verwijzen. U zegt dat u als vierentwintigjarige uw tiende graad afwerkte en een cursus begon. Als u erop gewezen wordt dat u behoorlijk oud was om nog in de tiende graad te zitten, zegt u dat u pas op latere leeftijd naar school begon te gaan maar dat er verder geen verklaring voor is. Toch is het vreemd dat een landbouwer zijn kinderen op latere leeftijd naar school brengt. Men zou immers verwachten dat een landbouwer zijn kinderen juist op latere leeftijd beter kan inzetten bij het werk op het land. Geconfronteerd met deze bedenkingen beperkt u zich ertoe te melden dat u het niet weet en dat u het uw vader moet vragen (CGVS p.7,8). Bovenstaande eigenaardigheden omtrent de oprichting van de cursus Engels schaden het geloof in uw asielrelaas.

Verder kan u ook uw reactie op beide dreigbrieven niet aannemelijk maken. U beweert dat u de eerste dreigbrief van de Taliban niet serieus nam. Er zouden verwende jongeren in uw dorp zijn die, zonder lid te zijn van de Taliban, eveneens soms een Amerikaans konvooi beschoten. U dacht dat deze jongeren achter de brief zaten (CGVS p.5,8,9). Het is verwonderlijk dat u de eerste dreigbrief van de Taliban niet serieus nam. Volgens de hoofding was de brief immers afkomstig van de Taliban en wijst ook de inhoud in de richting van de Taliban (CGVS p.5,8). Dat u ondanks deze aanwijzingen, uw ervaringen met de dood van uw broer, uw besef van de machtspositie van de Taliban in Jaji en uw besef van het risico dat u liep als leraar Engels vanwege de Taliban de eerste dreigbrief niet serieus nam, is erg merkwaardig (CGVS p.5,7,11). Zeker ook omdat u, als u gevraagd wordt of het wel vaker gebeurt dat gewone mensen brieven sturen in de naam van Taliban, bekent dat het niet eerder gebeurde (CGVS p.8). De tweede brief die u ontving, nam u wel ernstig: u wist dat de brief waarin u met de dood bedreigd wordt van de Taliban afkomstig is, zo zegt u. Het is echter geenszins duidelijk waarom beide brieven een tegenovergesteld effect op u hadden. Beide brieven vertoonden een gelijkaardige inhoud, dezelfde hoofding en dezelfde stempel. Ondanks uw verklaring dat beide brieven zo goed als volledig hetzelfde zijn, kent u er een geheel ander belang aan toe. U wijst juist op de vele overeenkomsten tussen beide brieven om de ernst waarmee u de tweede brief behandelde te verklaren. Op de vraag of de jongens, die u van het sturen van de eerste brief verdacht, in staat waren om u een tweede gelijkaardige brief te sturen, antwoordt u bevestigend. U verklaart de verschillende reactie op beide brieven echter door te stellen dat je weet dat er een organisatie achter zit als je twee brieven ontvangt en tevens verwijst u naar uw ervaring met uw broer (CGVS p.9).

Hoewel u beweert dat u na de tweede brief wist dat de brieven van de Taliban afkomstig waren en u ze ernstig nam, stelt uw kennis van de brieven overigens teleur. Zo weet u niet wie de eerste dreigbrief schreef. U zegt zelfs boudweg dat u er geen aandacht aan besteedde. Welke stempel er op de brieven stond of welke logo de brieven sierde, weet u evenmin. U weet slechts dat er Tehrike Taliban in de hoofding vermeld stond. Voor de rest weet u niet van wie de brieven afkomstig zijn, zo zegt u (CGVS p.8,9). Indien een intelligente en geletterde man daadwerkelijk dreigbrieven van de Taliban

ontving, zou u meer informatie over deze brieven moeten kunnen geven. Bovenstaande verklaringen over de dreigbrieven en uw reactie erop komen weinig geloofwaardig over. Aangezien deze brieven een essentiële aspect zijn van het asielrelaas, waarop u uw asielmotieven baseert, wordt het geloof in uw asielmotieven ernstig ondermijnd.

Dat u de tweede dreigbrief met doodsb bedreiging serieus nam, zoals u zegt, blijkt bovendien geenszins uit uw reactie op deze brief. Hoewel u beweert dat u en uw ouders ongerust waren na ontvangst van de tweede dreigbrief en gezien het hierboven geschetste kader is het eigenaardig dat u geen maatregelen nam om uzelf te beschermen (CGVS p.5,7,9,10,12). Integendeel, u bleef les geven aan uw cursisten en, zoals u letterlijk zegt, u deed verder niets (CGVS p.9,10). Gevraagd waarom u, met een dergelijke ernstige bedreiging geconfronteerd, geen enkele stap nam ter uwer bescherming verwijst u slechts naar uw beperkte financiële situatie, die u niet toeliet naar de provinciale hoofdstad Gardez te verhuizen. U beschikte over 20 à 25.000 dollar en u brengt aan dat een huis 100.000 dollar kost, zo zegt u. Deze verontschuldiging snijdt echter geen hout, daar de 20 à 25.000 dollar die u bezit en de 13.000 dollar die u aan uw reis spendeerde naar Afghaanse normen en in verhouding tot de kostprijs van een huis een aanzienlijk bedrag is dat zeker volstaat om u in een van de steden van Afghanistan een kamer te laten huren in afwachting van het vinden van werk (CGVS p.4,6,9). Gevraagd waarom u geen punt zette achter de Engelse cursus, vertelt u dat het geven van de Engelse taal een droom is die u niet wilt opgeven (CGVS p.10). Dat u geen gedrag vertoont dat strookt met de grote bedreiging waarvan u op het Commissariaat-generaal getuigt ondergraaft het geloof in uw asielmotieven.

Voorts kan er evenmin geloof worden gehecht aan uw relaas over uw ontsnapping uit het Talibankamp. Uw verklaringen erover komen immers hoogst onwaarschijnlijk over. U vertelt dat u er in slaagde te ontsnappen toen een talib de deur van uw cel liet openstaan toen hij weggeroepen werd. U kon uw handen en voeten bevrijden en u liep het Talibankamp uit, zo vertelt u (CGVS p.7). Het is erg bevreemdend dat de Taliban, toch een beruchte rebellenbeweging, de meest elementaire beveiligingsregels negeerde zodat u zomaar uw cel en het kamp uit kon stappen. Als u ermee geconfronteerd wordt dat het erg vreemd is dat de Taliban u belangrijk genoeg acht om u te ontvoeren en gevangen te houden voor negen dagen maar dat ze u vervolgens niet tot nauwelijks bewaken, de deur van uw cel open laten staan en telkens opnieuw hetzelfde stuk plakband gebruiken om u vast te binden (CGVS p.10), waardoor u haast moeiteloos hun kamp kon uitlopen, weet u geen verklaring aan te reiken (CGVS p.11). Aan de hierboven aangekaarte verklaringen over uw ontsnapping van de Taliban kan geen geloof worden gehecht. Daar uw ontvoering een centrale rol speelt in uw asielrelaas worden uw asielmotieven er sterk door geschaad.

Gezien al deze vaststellingen kan er geen geloof meer worden gehecht aan het door u aangehaalde asielrelaas, waarop u uw asielmotieven steunt. U heeft dan ook niet aannemelijk gemaakt dat er bij terugkeer naar Afghanistan in uw hoofde een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie zou bestaan, noch dat u in geval van terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

[...]

Het neergelegde document kan bovenstaande appreciatie niet ombuigen. Integendeel, hoewel uw familie in het bezit is van de dreigbrieven en een krantenartikel over het gebeuren, legt u slechts een identiteitskaart neer (CGVS p.4). Deze identiteitskaart kan de aangebrachte asielmotieven niet ondersteunen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2.1.5. De verwerende partij acht het relaas van verzoeker dus niet geloofwaardig. Haar vaststellingen zijn pertinent, omdat ze betrekking hebben op de kern van het asielrelaas, en vinden steun in de stukken van het dossier. Het komt derhalve aan verzoeker toe om ze met concrete argumenten in een ander

daglicht te stellen. De theoretische beschouwingen die verzoeker wijdt aan de inhoud van de vluchtelingendefinitie volstaan daartoe uiteraard niet.

2.1.6.1. Met betrekking tot de vaststelling dat verzoeker zeer kort na het overlijden van zijn broer een Engelse cursus –en dus een anti-islamitische activiteit- uit de grond stampte, merkt verzoeker op dat zijn broer overleden is in september 2009 en hij “pas” in januari 2010 met de cursus begon, zodat het argument van de verwerende partij nogal artificieel is. Bovendien was hij in geldnood in die periode, aldus verzoeker, en zocht hij eenvoudigweg een manier om in zijn levensonderhoud te voorzien. Aangezien hij het Engels machtig is, wat niet alledaags is in de regio waarin hij is opgegroeid, ontstond het idee om in zijn dorp een cursus Engels op te richten. Dat deze cursus wel degelijk bestond, blijkt uit een uittreksel van het cursusmateriaal dat verzoeker opstelde en aan zijn leerlingen overhandigde en dat hij bij zijn verzoekschrift voegt.

2.1.6.2. Verzoeker verklaarde dat zijn broer door de Taliban zou zijn omgebracht omdat hij werkte voor een bouwbedrijf dat een project uitvoerde voor het Afghaanse leger. Hij en zijn familie werden op die manier geconfronteerd met de daadkracht van de Taliban. Bovendien was verzoeker –blijkens zijn verklaringen dat de Taliban de macht heeft in zijn district en dat dokters, ingenieurs en ook leraren Engels worden geviseerd- zich ten eerste bewust van het gevaar dat het inrichten van een cursus Engels in zijn district met zich zou brengen. In die context kan de verwerende partij worden bijgetreden waar zij stelt dat, hoewel verzoeker haar verwijt dat ze een termijn van vier maand artificieel als kort bestempelt, het er eerder op lijkt dat verzoeker zelf dit gegeven poogt te minimaliseren en uit te leggen door er onder meer nog een financieel aspect bij te betrekken waarvan hij eerder nooit melding maakte. Tijdens het gehoor antwoordde verzoeker, op de vraag, *“Waarom zou u zo’n gevaarlijk ding doen als een cursus stichten enkele maanden nadat uw broer door de Taliban werd gedood?”* : *“Ik deed het in mijn eigen dorp, de mensen van mijn eigen dorp kunnen me niet direct doden. Ik ben daar opgegroeid. Ik werd in gevaar gebracht door andere mensen.”* Het feit dat verzoeker thans voor de eerste keer stelt dat hij het noodzakelijkerwijze om den brode zou hebben moeten doen, gaat dan ook niet op om de bevindingen van de verwerende partij en de conclusies die zij daaruit trok te ondermijnen. Daarbij komt nog dat niet kan voorbijgegaan worden aan de passage, in de bestreden beslissing, over zijn financiële situatie en de vaststelling dat verzoeker verder dan weer verklaarde dat het geven van een cursus Engels een droom is (zie infra).

2.1.7.1. Verzoeker betoogt verder dat de verwerende partij niet aangeeft waarom zijn leeftijd van belang zou zijn bij de beoordeling van de geloofwaardigheid van de cursus Engels. Hij stelt dat zijn ouders ongeschoold waren en dat hij reeds op jonge leeftijd op het platteland hielp en hij pas, nadat verschillende van zijn leeftijdsgenoten al geruime tijd naar school gingen, aan zijn vader de toestemming vroeg om dat ook te doen.

2.1.7.2. In de bestreden beslissing wordt vastgesteld dat verzoeker verklaarde als vierentwintigjarige zijn tiende graad afgewerkt te hebben en een cursus te hebben ingericht. Daarnaar gevraagd tijdens het gehoor, verklaarde verzoeker : *“Ik werd laat naar school gebracht. Er zijn veel jongens die nooit naar school zijn gegaan. Er is geen verklaring”*. Geconfronteerd met het feit dat het vreemd is dat een landbouwer zijn kinderen naar school stuurt op een leeftijd dat ze goed kunnen dienen op het veld en niet op jongere leeftijd, stelde hij: *“Ik weet het niet, ik moet het vader vragen ik werd gestuurd toen ik ouder was dan 5”*. Verzoekers verklaring in zijn verzoekschrift, met name dat hij op zijn eigen vraag naar school werd gestuurd, vindt dus geen grond in de verklaringen die hij eerder aflegde. Derhalve blijft de vaststelling dat verzoeker geen plausibele verklaring gaf voor het feit dat hij, als zoon van een landbouwer aanvankelijk mee hielp en later, toen hij echt inzetbaar zou zijn geworden, naar school zou zijn gestuurd. Het is wel degelijk relevant om van iemand die zich profileert als een leraar Engels die om die reden wordt vervolgd, te verwachten dat hij aannemelijke verklaringen zou kunnen afleggen over zijn eigen schoolcarrière.

2.1.8. Al deze niet plausibele en niet coherente verklaringen doen inderdaad volstrekt afbreuk aan de geloofwaardigheid van de kern van verzoekers asielrelaas, met name dat hij werd bedreigd en ontvoerd door de Taliban omdat hij een cursus Engels had ingericht.

2.1.9. Verzoeker verwijst naar de bij zijn verzoekschrift gevoegde stukken 5 en 6 (foto’s en uittreksels van het cursusmateriaal) waaruit zou blijken dat hij wel degelijk een cursus Engels organiseerde. Wat betreft de foto’s –één waarop op een doek boven een deur staat te lezen “[A.] . English. Language Center en één waarop verzoeker achter een bureau heeft plaatsgenomen- dient erop te worden

gewezen dat deze foto's geen bewijs kunnen uitmaken: er is geen enkele precisering van plaats en tijd, en er kan dus niet worden uitgesloten dat de foto's geësceneerd zijn, temeer nu van een leraar Engels zou kunnen worden verwacht dat hij het woordje “centre”, dat op het aankondigingsdoek is vermeld, correct zou weergeven, hetgeen niet het geval is. Een foto van verzoeker aan een bureau, zonder meer, volstaat uiteraard evenmin. Ook wat de uittreksels uit de cursus betreft dient te worden vastgesteld dat hieruit niet kan worden afgeleid dat verzoeker daadwerkelijk een cursus Engels heeft opgericht. Immers, zoals de verwerende partij terecht in haar nota doet gelden, volstaan deze enkele bladzijden, die door om het even wie en op om het even welk ogenblik zouden kunnen zijn opgemaakt –de ostentatieve vermelding van de naam van verzoeker op elke bladzijde doet daaraan geen afbreuk- niet, en kan men zich de vraag stellen waarom de gehele cursus niet overgemaakt wordt, waardoor de indruk gewekt wordt dat het hier een vluchtig samengestelde tekst betreft op basis van ander materiaal. Bovendien dient ook de aandacht gevestigd te worden op het feit dat verzoeker verklaarde op 18 maanden Engels te hebben geleerd (gehoorverslag CGVS p.2). De aard van het overgemaakte cursusmateriaal waarvan verzoeker beweert de auteur te zijn strookt niet met een beperkte opleiding van 18 maanden.

2.1.10. De voorgelegde stukken doen derhalve geen afbreuk aan beoordeling van de geloofwaardigheid van verzoekers activiteiten als inrichter van een cursus Engels.

2.1.11.1. Aangaande de twijfel aan de geloofwaardigheid van de dreigbrieven herhaalt verzoeker vooreerst zijn verklaringen. Met betrekking tot zijn onwetendheid over de inhoud ervan betoogt hij dat de brieven meer dan twee jaar geleden werd verzonden en dat niet kan worden verwacht dat hij zich nog alle aspecten ervan voor de geest kan halen. Uit stuk 3 en 4, zo gaat hij verder, blijkt bovendien dat de brieven wel degelijk bestaan en geen verzinsels zijn.

2.1.11.2. De Raad is van oordeel dat het louter herhalen van eerder afgelegde verklaringen niet van aard is om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten. Voorts dient erop te worden gewezen dat het ontvangen van de dreigbrief, dan toch minstens van de laatste, een dermate grote impact moet hebben gehad op verzoeker dat van een intelligente en geletterde man in alle redelijkheid mag worden verwacht dat hij zich meer details over de brieven zou kunnen herinneren. Voorts, waar verzoeker verwijst naar de brieven die bij zijn verzoekschrift zijn gevoegd en hun vertaling die later werd toegezonden, dient in eerste instantie te worden vastgesteld dat het gaat om kopieën, die gemakkelijk te vervalsen zijn en waaraan dus om die reden alleen al geen authenticiteit kan worden toegedicht. Daarbij komt nog dat de brieven zijn gedateerd, op 07/03/1432 en 11/07/1432 en de oorspronkelijke datering ervan werd geschrapt. Nochtans maakte verzoeker tijdens zijn gehoor gewag van een eerste dreigbrief (gehoorverslag CGVS p.5) in sunbala 1389 en een tweede (gehoorverslag CGVS p.9) in qaws 1389 (11/2010), zodat de datering van de brieven niet strookt met de verklaringen van verzoeker. Daarbij komt nog dat uit de -als antwoord op het voorleggen van de dreigbrieven- bij de nota gevoegde informatie blijkt dat de bewijswaarde van Afghaanse documenten uiterst gering is. De door verzoeker overgemaakte stukken zijn dan ook ontdaan van enige bewijskracht en de beoordeling van zijn verklaringen omtrent deze dreigbrieven blijft onverminderd staande. Waar verzoeker nog stelt dat hij geen afstand wou nemen van zijn cursus Engels nadat hij de dreigbrieven had ontvangen, omdat het zijn droom was en de cursus erg veel succes kende, hij zich bovendien in een benarde financiële situatie bevond en hij zijn hele leven in zijn dorp had gewoond en niet zomaar kon verhuizen naar de provinciale hoofdstad, dient er in eerste instantie op te worden gewezen dat verzoeker zich grotendeels beperkt tot het herhalen van verklaringen die reeds op pertinente wijze werden weerlegd in de bestreden beslissing.

2.1.12.1. Verzoeker beweert dat hij geen afstand kon nemen van zijn cursus omdat het zijn droom was en de cursus ook zeer succesvol was in zijn dorp. Bovendien bevond hij zich in een benarde financiële situatie en kon hij niet verhuizen naar de provinciale hoofdstad, waar hij niemand kent.

2.1.12.2. Verzoeker verklaarde niet te hebben overwogen te stoppen met de cursus omdat het zijn droom was en voegde daaraan toe : *“Als ze iedereen waarschuwen en iedereen vertrekt, wat zou er met het land gebeuren”*. Verder stelde hij dat hij naam wou verwerven en dat zijn studenten hem respecteerden. Dienaangaande dient erop te worden gewezen dat verzoeker nu eens verklaart dat hij de cursus gaf omdat hij in zijn levensonderhoud moest voorzien, en dan weer lijkt aan te geven dat hij het om principiële redenen deed. Het is niet aannemelijk dat verzoeker niet eenduidig kan zijn over zijn drijfveren om de cursus in te richten en er al dan niet mee te stoppen. Verder, gevraagd waarom hij, met een dergelijke ernstige bedreiging van de Taliban werd geconfronteerd, geen enkele stap nam om zichzelf te beschermen verwees verzoeker slechts naar zijn beperkte financiële situatie, die hem niet

zou toelaten naar de provinciale hoofdstad Gardez te verhuizen. Hij beschikte over 20 à 25.000 dollar en hij verklaarde dat een huis 100.000 dollar kost. Deze vergoelijking snijdt, zoals de verwerende partij reeds stelde, echter geen hout, daar de 20 à 25.000 dollar die hij bezit en de 13.000 dollar die hij aan zijn reis spendeerde naar Afghaanse normen en in verhouding tot de kostprijs van een huis een aanzienlijk bedrag is dat zeker volstaat om hem in een van de steden van Afghanistan een kamer te laten huren in afwachting van het vinden van werk. Het feit dat verzoeker thans, voor de eerste keer, stelt dat hij niemand kent buiten zijn geboortedorp en dus niet zonder meer naar de stad kan verhuizen, staat verder in schril contrast met het feit dat hij en zijn ouders het later, na zijn ontvoering, blijkbaar wel mogelijk achten om naar een ander land te vluchten, doch niet om in de provinciehoofdstad te verblijven. Verzoeker overtuigt derhalve niet.

2.1.13. Verzoeker betoogt verder dat hij, pas wanneer hij werd opgesloten in het Talibankamp, oordeelde dat de maat vol was en hij besloot het land te ontvluchten, maar ook omtrent de geloofwaardigheid van zijn ontsnapping uit het Talibankamp heeft de verwerende partij in de bestreden beslissing op gemotiveerde wijze uiteengezet waarom die niet kan worden weerhouden. Andermaal moet worden vastgesteld dat verzoeker niet verder komt dan het herhalen van zijn verhaal, hetgeen geen deugdelijk verweer is.

2.1.14. De Raad komt tot de conclusie dat verzoeker er niet in is geslaagd de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas te herstellen. Een ongeloofwaardig relaas verdient het niet te worden getoetst aan de vluchtelingendefinitie. Het eerste middel is niet gegrond.

2.2.1. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet. Verzoeker zet uiteen wat volgt :

"24. Artikel 48/4, §1 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat "de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op ar. 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst of in het geval van een staatsloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in §2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in art. 55/4, valt."

25 Het CGVS stelt in de Beslissing tot Weigering dat Verzoeker niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker meent weliswaar dat, voor zover hij niet als vluchteling zou worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, hij zich minstens in de voorwaarden bevindt om de subsidiaire beschermingsstatus te worden toegekend.

26 De subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend op basis van de algemene toestand in de regio van herkomst van de Verzoeker, indien deze zijn reële herkomst uit deze regio en zijn achtergrond aannemelijk maakt.

27 De gehele argumentatie van het CGVS om de subsidiaire beschermingsstatus niet toe te kennen is gebaseerd op het feit dat er voor burgers van Afghanistan actueel geen risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

Volgens het CGVS bestaat er aldus geen reëel risico dat Verzoeker ernstige schade zou ondervinden indien hij zou terugkeren naar Afghanistan, en zich zou vestigen in de hoofdstad Kabul.

28 Het CGVS geeft aan dat de aanslagen in Afghanistan enkel gericht zijn op "high profile" doelwitten en niet op de gewone Afghaanse burgers. Zij baseert zich hiervoor op een analyse van de veiligheidssituatie van Afghanistan door CEDOCA.

Nochtans stelt het CGVS zelf dat "een analyse van recente internationale rapporten en berichtgeving wijst op de aanwezigheid van gerichte mensenrechtenschendingen in Afghanistan".

29 Hoewel Verzoeker dus strikt gezien niet behoort tot de categorieën waartegen het geweld is gericht, is de bedreiging op zijn leven wel het rechtstreekse gevolg hiervan, aangezien zijn weigering tot het beëindigen van de cursus Engels het leven van Verzoeker bedreigt.

Hieruit volgt dat Verzoeker bij een terugkeer naar Afghanistan wel degelijk gevaar loopt. Verzoeker riskeert een ernstige bedreiging van zijn leven als gevolg van de doelgerichte levensbedreigende situatie waarin Verzoeker zich bevindt. De Afghaanse overheid is niet in staat hierbij afdoende bescherming te bieden.

30 Hoewel er geen subsidiaire beschermingsstatus meer wordt toegekend op basis van de algemene veiligheidssituatie in Afghanistan waar Verzoeker vandaan komt, dient wel gekeken te worden naar de specifieke individuele situatie waarin Verzoeker zich bevindt.

Juist omdat Verzoeker specifiek geviseerd is door de Taliban omdat hij weigerde zijn cursus Engels te beëindigen, gaat het hier om doelgericht geweld. Hieruit dient dan ook besloten te worden dat Verzoeker toch minstens in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming gezien zijn individuele situatie.

31 Het CGVS heeft dan ook ten onrechte geoordeeld dat Verzoeker niet in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus.

Op grond hiervan verzoekt Verzoeker dan ook om de beslissing van het CGVS van 24 april 2013, waarvan een kopie is aangehecht als bijlage, te willen vernietigen en Verzoeker als vluchteling te willen erkennen, minstens hem de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen.”

2.2.2. De weigering van de subsidiaire beschermingsstatus in de bestreden beslissing, luidt als volgt:

“Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken.

Wat betreft uw risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 § 2 c bij terugkeer naar Afghanistan dient te worden opgemerkt dat u de gevolgen van het gewapend conflict in het district Aryoub Jaji van de provincie Paktia kunt vermijden door u elders in Afghanistan te vestigen. Immers, u bent een volwassen man, die afstudeerde van de tiende graad en die het lezen en schrijven in het Pashtou, een van beide nationale talen, machtig is. Dari, de andere nationale taal, kan u verstaan. Daarnaast spreekt u perfect Engels en kan u lezen en schrijven in deze taal. Ook zegt u ervaring te hebben als leraar (CGVS p.2,4). Al deze verworven vaardigheden maken dat u zich bij terugkeer naar Afghanistan kan vestigen in hoofdstad Kabul. Als enige hinderpaal voor uw hervestiging bij terugkeer in Afghanistan naar Kabul wijst u op uw asielmotieven. De Taliban zou u overal kunnen vinden, zo zegt u (CGVS p.11). Daar uw asielmotieven bedrieglijk zijn bevonden, kan nergens uit uw verklaringen worden opgemaakt dat Kabul-stad in uw geval niet als een volwaardig vestigingsalternatief kan beschouwd worden. Derhalve dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld.

Bij herevaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt het rapport “UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 17 december 2010 in rekening genomen. UNHCR oordeelt dat in het licht van de verslechterde veiligheidssituatie in bepaalde delen van Afghanistan en de toename van het aantal burgerslachtoffers, de situatie in de provincies Helmand, Kandahar, Kunar en delen van Ghazni en Khost gekenmerkt wordt als een situatie van veralgemeend geweld. Volgens UNHCR hebben Afghaanse asielzoekers uit deze regio's mogelijk nood aan internationale bescherming.

Bijkomend en rekening houdend met het volatiele karakter van het gewapend conflict, dienen de asielaanvragen van Afghanen die claimen andere regio's te zijn ontvlucht omwille van het veralgemeend geweld, elk nauwgezet onderzocht te worden in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de vroegere verblijfplaats. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden.

Hierbij dient opgemerkt dat UNHCR in de stad Kabul aanwezig is en dat bijgevolg mag verwacht worden dat UNHCR de veiligheidssituatie in Kabul goed kan inschatten. In casu wordt vastgesteld dat UNHCR niet oproept tot het bieden van complementaire vormen van bescherming aan Afghanen uit Kabul en dat UNHCR meewerkt aan terugkeerprogramma's.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt dat er in de hoofdstad Kabul “complexe, high-profile” aanslagen voorkomen doch geen “open combat” wordt gevoerd. Vanaf 2010 stelde ANSO (Afghan NGO Safety Office) dat er een afname was van het geweld in de stad. De veiligheid in de stad gaat er de laatste jaren jaar na jaar op vooruit (zie aan administratief dossier toegevoegde Subject Related Briefings “Afghanistan - Veiligheidssituatie Afghanistan: Beschrijving van

het conflict" van 22 maart 2013 en "Afghanistan – Veiligheidssituatie Afghanistan: Regionale Analyse" van 21 maart 2013). De stad kende in de onderzochte periode een aantal aanslagen, die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. De gewone Afghaanse burgers worden bij deze aanvallen niet gevisieerd. Het geweld is dus voor het overgrote deel gericht op deze specifieke doelwitten en is dus niet gericht op de gewone Afghaanse burgers. Het aantal burgerslachtoffers in Kabul ligt bijzonder laag gezien de Taliban in de eerste plaats de Afghaanse overheid en de internationale aanwezigheid viseert.

Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend van aard en is eerder gelokaliseerd; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet."

2.2.3. Verzoeker kan worden bijgetreden waar hij betoogt dat de verwerende partij zelf stelt dat een analyse van recente internationale rapporten en berichtgeving wijst op de aanwezigheid van gerichte mensenrechtenschendingen in Afghanistan. In die context kunnen Afghanen met een risicoprofiel effectief een risico op vervolging lopen in de zin van de Vluchtelingenconventie. Verzoeker steunt evenwel heel zijn betoog op het feit dat hij het risico loopt het slachtoffer te worden van doelgericht geweld, omwille van de dreiging door de Taliban ingevolge het feit dat hij zijn cursus Engels niet wilde stopzetten. Echter, hiervoor werd reeds vastgesteld dat dit relaas door de verwerende partij terecht niet geloofwaardig werd bevonden. Verzoeker kan er zich dan ook niet langer op steunen om aannemelijk te maken dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Voorts brengt verzoeker geen elementen bij die ertoe zouden moeten leiden dat op grond van de in de bestreden beslissing gemaakte vaststellingen, na een analyse van de beschikbare informatie, ten onrechte tot de conclusie zou zijn gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.2.4. Het tweede middel is niet gegrond.

2.3.1. In een derde middel werpt verzoeker de schending op van de artikelen 57/6 en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen met betrekking tot de motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur en van de zorgvuldigheidsplicht. Hij doet hieromtrent het volgende gelden :

"32 Artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt "de administratieve beslissingen worden met redenen omkleed."

Aan artikel 62 van de Vreemdelingenwet is slechts voldaan wanneer de motivering van de administratieve beslissing afdoende en toereikend is en meer bepaald passend, nauwkeurig en relevant⁴ of nog duidelijk, nauwkeurig en terzake dienend.

33 Artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepalen:

"Artikel2: de bestuurshandelingen van de besturen [...] moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Artikel 3: de opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moeten afdoende zijn."

34 De motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur vereist dat de motivering van een bestuurshandeling volledig, precies en relevant is.

Verzoeker meent dat bovenvermelde rechtsregels door de het CGVS in casu werden geschonden.

35 Verzoeker vordert dan ook op grond van een schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, de motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur en de zorgvuldigheidsplicht de vernietiging van bovengenoemde beslissing van het CGVS.

Vooreerst motiveert het CGVS niet adequaat en geenszins op afdoende, nauwkeurige en volledig wijze. Verder motiveert het CGVS zijn redeneringen op zeer algemene en vage manier, voor zover men al kan spreken van enige 'motivering'.

Nochtans, de voornoemde wettelijke beschikkingen (artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de wet van 15 december 1980) vereisen een formele, duidelijke, precieze, adequate, geldige en voldoende motivering. De in casu bestreden beslissing voldoet zeker en vast niet aan deze vereisten waar deze slechts is gesteld in een stereotiepe en algemene bewoording.

36 Het CGVS bewijst niet dat Verzoeker bij een terugkeer naar Afghanistan geen risico op ernstige schade zal lijden. Het zou trouwens niet ernstig zijn dergelijke bewering te doen, daar waar men in de regio waar Verzoeker afkomstig is in Afghanistan nog steeds niet kan spreken over een stabiele situatie, en er nog steeds doelgericht geweld is en daarmee gepaard burgerslachtoffers vallen, zonder dat de overheid in staat is om hieraan verandering te brengen en afdoende bescherming te bieden. Een eerlijke menswaardige behandeling is nog steeds ver te zoeken.

Daarenboven staat het CGVS haar beslissing op het feit dat Verzoeker zijn verhaal "ongeloofwaardig" is. Weliswaar heeft het CGVS op geen enkel moment aangetoond dat de stellingen van Verzoeker foutief zijn.

De motivering van het CGVS is dan ook geen geldige motivering gezien het CGVS is uitgegaan van onredelijke veronderstellingen. Het is dan ook duidelijk dat het CGVS geenszins de gegevens correct heeft beoordeeld en op grond daarvan in redelijkheid tot zijn besluit is gekomen.

De bestreden beslissing werd niet op zorgvuldige wijze genomen en de stukken en algemeen bekende gegevens werden duidelijk niet op ernstige wijze onderzocht. Uit bovenstaande blijkt dat het CGVS haar zorgvuldigheidsplicht totaal niet in acht heeft genomen.

De stereotiepe motivering van het CGVS is in casu duidelijk niet adequaat, onvoldoende en zelfs totaal niet correct. Het gaat duidelijk voorbij aan de concrete gegevens van huidige zaak. De zorgvuldigheidsplicht werd niet in acht genomen.

Het is dan ook meer dan duidelijk dat het CGVS (i) het artikel 62 van de Vreemdelingenwet, (ii) de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, (iii) de motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur en (iv) de algemene zorgvuldigheidsplicht, totaal niet heeft in acht genomen, waardoor haar beslissing dient te worden hervormd.

Het middel is daarom ernstig en Verzoeker verzoekt op grond hiervan dan ook om de beslissing van het CGVS van 14 maart 2012, waarvan een kopie is aangehecht als bijlage, te willen vernietigen en Verzoeker als vluchteling te willen erkennen, minstens hem de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen."

2.3.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht tot doel heeft de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan de bestreden beslissing genomen is. Ook artikel 62 van de Vreemdelingenwet legt een dergelijke formele motiveringsplicht op.

Terwijl de Raad uit de lezing van de bestreden beslissing duidelijk kan afleiden op grond van welke motieven ze werd genomen, beperkt verzoeker zich tot een overwegend theoretische, algemene en vage uiteenzetting die geen schending van de formele motiveringsplicht aan het licht brengt. In de mate dat verzoeker nog betoogt dat op geen enkel moment is aangetoond dat zijn stellingen foutief zouden zijn en daarmee doelt op het mogelijks niet afdoende zijn van de motieven van de bestreden beslissing, dient erop gewezen, zoals dat ook reeds bij de beoordeling van het eerste middel werd gedaan, dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet moet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn. Van een stereotiepe motivering kan verder, gelet op het onderzoek dat luidens de motivering onmiskenbaar is gevoerd naar de plausibiliteit naar de verklaringen van verzoeker in het licht van de situatie in het land van herkomst en de door hem bijgebrachte stukken, geen sprake zijn, en een schending van de zorgvuldigheidsplicht is, gelet op het ontbreken van enig concreet gegeven dienaangaande, evenmin aannemelijk gemaakt. Voorts kan worden verwezen naar de bespreking van het eerste middel, dat geen schending van de materiële motiveringsplicht aan de oppervlakte heeft gebracht.

2.3.3. Het derde middel is niet gegrond.

2.4.1. Een vierde middel is afgeleid uit de schending van het proportionaliteitsbeginsel. Het luidt als volgt:

“Verzoeker vordert op grond van een schending van het proportionaliteitsbeginsel de hervorming van de bovengenoemde beslissing van het CGVS.

Doordat de gevolgen van de beslissing van het CGVS, meer bepaald mogelijke repatriëring, totaal niet in verhouding staan tot het voordeel dat de Belgische staat eventueel meent uit deze beslissing te kunnen halen.

Deze beslissing zou immers tot gevolg hebben dat het leven van Verzoeker in gevaar wordt gebracht. Er kan geen twijfel over bestaan dat een terugkeer naar Afghanistan overdreven is en totaal buiten verhouding staat.

Verzoeker heeft nooit tijdens zijn verblijf in België op een of ander wijze schade berokkend aan de Belgische staat of aan de gemeenschap.

De negatieve gevolgen van de beslissing zijn bijgevolg van een dergelijke ernst dat van enige proportionaliteit met een hypothetisch voordeel voor de Belgische staat of voor de belangen van de gemeenschap geen sprake kan zijn.

Het is dan ook duidelijk dat de bestreden beslissing niet proportioneel is, en het middel bijgevolg ernstig is.”

2.4.2. Het proportionaliteitsbeginsel dat een vorm uitmaakt van het redelijkheidsbeginsel is in onderhavige procedure niet aan de orde. Het komt immers de Commissaris-generaal in zijn declaratoire opdracht enkel toe na te gaan of een vreemdeling voldoet aan de voorwaarden bepaald bij artikel 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet teneinde hem al dan niet de status van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Een beoordeling van de belangen van de vreemdeling of een afweging van deze jegens de belangen van het onthaalland ressorteert derhalve niet onder deze zeer specifieke declaratoire bevoegdheid. Daarbij komt nog dat de huidige bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel in zich draagt.

2.5.1. Het vijfde en laatste middel is afgeleid uit de schending van de artikelen 2, 3 en 5 van het EVRM. Het is als volgt geadstrueerd :

“Artikel 2 van het EVRM bepaalt dat:

"Het recht van eenieder op leven wordt beschermd door de wet. Niemand mag opzettelijk van het leven worden beroofd, tenzij bij wege van ten uitvoerlegging van een vonnis, dat is uitgesproken door een rechtbank, wegens een misdrijf waarop de wet de doodstraf heeft gesteld"

Artikel 3 bepaalt verder dat "Niemand mag worden onderworpen aan folteringen noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen"

Artikel 5 bepaalt tevens dat "Eenieder heeft recht op persoonlijke vrijheid en veiligheid."

Doordat het CGVS stelt dat Verzoeker niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend en niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, worden hierdoor de artikelen 2, 3 en 5 van het EVRM geschonden. Artikel 2 stelt uitdrukkelijk dat het recht op leven wordt beschermd. Artikel 3 stelt duidelijk dat niemand mag worden onderworpen aan folteringen noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen. Artikel 5 stelt dat eenieder recht heeft op veiligheid.

Bij een terugkeer naar Afghanistan loopt Verzoeker het reëel risico dat hij wordt vermoord. Verzoeker werd namelijk met de dood bedreigd door de Taliban omdat hij in zijn geboortedorp een cursus Engels organiseerde. Daarenboven werd de broer van Verzoeker reeds vermoord door de Taliban, wat voldoende bewijst dat de bedreiging op het leven van Verzoeker reëel is.

Verzoeker kan bij een terugkeer naar Afghanistan daarenboven onmogelijk de bescherming inroepen van de plaatselijke autoriteiten, aangezien deze totaal niet in staat zijn om een einde te maken aan de aanslagen die worden gepleegd door de Taliban en deze volgens Verzoeker zelfs samenwerken met deze radicale groepering.

De beslissing van het CGVS van 24 april 2013 werd duidelijk niet op zorgvuldige wijze genomen aangezien het leven van Verzoeker in gevaar komt bij een terugkeer naar Afghanistan.

Het is dan ook duidelijk dat de bestreden beslissing een schending inhoudt van de artikelen 2, 3 en 5 van het EVRM, en het middel bijgevolg ernstig is.”

2.5.2. Daargelaten de vraag of de voormelde bepalingen kunnen worden aangevoerd in het kader van een beroep tegen een beslissing die, zoals reeds gezegd, geen verwijderingsmaatregel in zich draagt, dient erop te worden gewezen dat verzoeker zich andermaal enkel en alleen steunt op de elementen van zijn ongeloofwaardig bevonden asielrelaas om zijn aanspraken op een schending van de artikelen 2, 3 en 5 van het EVRM aannemelijk te maken, hetgeen uiteraard niet kan.

2.5.3. Het vijfde middel is niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig november tweeduizend dertien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS